

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Szegedi Ítéltábla dr. Szeberényi Gyula Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Molnár Sándor ügyvéd által képviselt I. r., a dr. Erdélyi Attila ügyvéd által képviselt II. r. és a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt III. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. november hónap 19. napján kelt 2.P.22.058/2009/45. számú részitélete ellen a felperes részéről 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

R É S Z Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság részítéletét **helybenhagyja.**

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A részítélet elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperes és az I. r. alperes 1996. augusztus 14-től 2005. év végéig, 2006. év elejéig éltek élettársi kapcsolatban az I. r. alperes kizárólagos tulajdonát képező **(település 1., ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanban. Az ingatlan ½ tulajdoni hányadát az I. r. alperes a kapcsolatuk létesítését megelőzően szerezte, míg a további ½ tulajdoni hányadhoz a volt házastársával fennállott vagyontársaság megszűntetése címén, 1999. november 29-én jutott. A II. r. alperes javára a fenti ingatlanra 24.032.- svájci frank és járulékai erejéig jelzálogjog, míg a III. r. alperes javára 4.259.915.-Ft adótartozás és járulékai erejéig egyetemleges végrehajtási jog van bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásba.

- 2 -

A felperes és az I. r. alperes életközösségük tartama alatt - 2004. június 7-én - „Élettársi vagyontársasági megállapodást” kötöttek, ebben a vagyoni viszonyaikat rendezték, egyben

kijelentették, hogy 1996. augusztus 14-e óta élnek élettársi kapcsolatban az I. r. alperes tulajdonában álló ingatlanban. Megállapodásuk a fenti ingatlan későbbi sorsát nem érintette.

Az élettársi kapcsolat megromlására figyelemmel az I. r. alperes 2006. januárjában a fenti ingatlant elhagyva édesanyjához, **(település 2.)**-re költözött, ingóságai egy részét elszállította, majd 2006. február 13-án ingatlana zárát lecserélte, kulcsot a felperes részére nem biztosított. A felperes ingóságainak további része a **(ingatlan 1. címe)** ingatlanban maradt.

A felperes 2006. március 2-án a **(település 1. neve)** Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Hatósági Osztályánál birtoksértés megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő az I. r. alperessel szemben. A Hatósági Osztály a 2006. április 11-én kelt 31.632-11/2006. számú határozatával a felperes kérelmének helyt adott, megállapítva, hogy az I. r. alperes azzal követett el birtoksértő magatartást, hogy a **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanon 2006. február 13. napján zárát cserélt, ezzel a felperest az ingatlanból kizárta. Eltiltotta az I. r. alperest a birtoksértő magatartástól és kötelezte arra, hogy a felperes számára az ingatlan kapujához és a főépület bejáratí ajtajához biztosítson kulcsot. Az I. r. alperes 2006. szeptemberében a fentieknek eleget tett, azonban a garázshoz, a pincelejárathoz, illetve a villanyóra szekrényhez továbbra sem biztosított kulcsot a felperesnek. Az ingatlant kizárólag a felperes használja, onnan az I. r. alperes 2006. szeptember 20-21-én elköltözött.

A felperes ismételten birtokvédelmi kérelmet terjesztett elő az I. r. alperessel szemben. A **(település 1. neve)** Megyei Jogú Város Jegyzője a 2007. augusztus 17-én kelt 10.514-13/2007. számú határozatával a kérelemnek helyt adott, megállapítva, hogy az I. r. alperes birtoksértést követett el akkor, amikor a **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan kazánházát, garázsát és a villanyóra szekrényét lezárta, ahhoz a felperesnek nem biztosított kulcsot. Eltiltotta a felperest a birtoksértő magatartástól és az érintett helyiségek kulcsának átadására kötelezte.

Az I. r. alperes mindkét birtokvédelmi határozattal szemben keresetet terjesztett elő a **(település 1. neve)**i Városi Bíróságon, kérte a támadott határozatok megváltoztatását, a felperesi kérelmek elutasítását. Vitatta, hogy birtokháborítást követett el, egyben arra hivatkozott, hogy a felperes lakhatása saját tulajdonú ingatlanában megoldott.

A **(település 1. neve)**i Városi Bíróság a 2.P.21.861/2009/17. számú ítéletével a támadott birtokvédelmi határozatokat megváltoztatta és a felperes birtokháborítás megszüntetése iránti kérelmét elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2.Pf.21.005/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a fentebb jelölt határozatok birtokháborítást megállapító rendelkezése ellen benyújtott keresetnek helyt adó részét megváltoztatta és a keresetet ebben a körben elutasította, míg az elsőfokú ítéletnek a fenti határozatok birtokháborítástól való eltiltásra és a kulcsok kiadására vonatkozó rendelkezései ellen benyújtott keresetnek helyt adó rendelkezéseit helybenhagyta. Határozatát azzal indokolta, hogy az ingatlan tulajdonosa az élettársa javára biztosított szíveségi lakáshasználatot jogosult volt bármikor

Pf.II.20.173/2011/3. szám

egyoldalúan, indokolás nélkül megvonni, a nem tulajdonos élettársat ugyanakkor mindaddig megillette a birtokvédelem, amíg a lakás kiürítését elrendelő jogerős határozat végrehajtására nem került sor. Emiatt a felperes birtokvédelem iránti kérelme megalapozott volt, az I. r. alperes pedig birtoksértést követett el akkor, amikor a zárát lecserélte, a felperes részére kulcsot nem biztosított.

Emiatt a jegyző határozatának birtokháborítást megállapító rendelkezései helytállóak. Az I. r. alperes ugyanakkor az élettársi kapcsolat megszűnésére figyelemmel a felperes szívességi lakáshasználatát megvonta, a felperes a lakás birtoklására, az eredeti állapot helyreállítására jogcímmel nem rendelkezett, ezért a felperes kérelmének a birtokháborítástól való eltiltásra, a kulcsok átadására kötelezésre vonatkozó része tárgyában a jegyző megalapozatlan határozatot hozott.

A felperes módosított keresetében az élettársi közös vagyon megosztását, e címen az I. r. alperes kötelezését kérte 10.648.186.-Ft és járulékai megfizetésére.

Az I. r. alperes a módosított kereset elutasítását kérte. Viszontkeresetében a **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan 15 napon belüli elhagyására, 2006. október 1. napjától az ingatlan birtokba bocsátásának napjáig havi 10.000.-Ft használati díj megfizetésére, továbbá a fenti időponttól kezdődően a közüzemi díjak megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

A felperes az ingatlan birtokba adása iránti viszontkereset elutasítását kérte arra utalással, hogy annak tárgyában a tényállásban részletezettek szerint jogerős ítélet született, emiatt az I. r. alperes igénye ítélt dolog. A viszontkeresetben jelölt egyéb követelések tekintetében részbeni elismerő nyilatkozatot tett.

Az elsőfokú bíróság részítéletével kötelezte a felperest, hogy 30 napon belül ingóságaitól kiürített és rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban adja az I. r. alperes birtokába a kecskeméti 21833. hrsz-ú, **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanból általa birtokban tartott ingatlanrészt.

Határozata indokolása szerint a felperes és az I. r. alperes közötti birtokháborítási jogvita jogerős ítélettel történő elbírálása nem zárta el az I. r. alperest attól a lehetőségtől, hogy az ingatlan birtokba adása iránt igényt érvényesítsen, miután a birtokvédelem tárgyában hozott határozatok és az azok felülbírlata tárgyában született jogerős ítélet nem tartalmaz rendelkezést az ingatlan birtokba adásáról, azaz az I. r. alperes által utóbb előterjesztett igény nem ugyanazon tényalapról származó, ugyanazon jog iránt került előterjesztésre. Miután a viszontkeresettel érintett igény tekintetében jogazonosság hiányában az anyagi jogerő nem állt be, így az elsőfokú bíróság a felperes kifogását megalapozatlannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az érintett ingatlan az I. r. alperes tulajdonát képezi, így az élettársi kapcsolat megszakadásával jogosult volt a szívességi lakáshasználat megvonására, emiatt a felperes már nem rendelkezik jogcímmel az ingatlan használatára. Erre figyelemmel kötelezte a felperes a Ptk. 193. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ingatlan birtokba adására.

- 4 -

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása, a viszontkereset elutasítása iránt. Álláspontja szerint a birtokvitában született jogerős ítélet megállapította, hogy az I. r. alperes birtoksértést követett el, ugyanakkor nem kötelezte őt a felperes lakhatásának biztosítására azáltal, hogy a kulcsok kiadására vonatkozó rendelkezéseket alaptalannak ítélte. Az I. r. alperes tehát a hivatkozott jogerős ítélet alapján követelheti az ingatlan birtokba adását, ez iránt jelen perben - miután azok azonos ténybeli alapról és azonos jog iránt kerültek előterjesztésre - igényt nem érvényesíthet.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult. A II-III. r. alperesek ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes az I. r. alperes viszontkeresetével szemben kifogást terjesztett elő, ebben arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes által peresített igény ítélt dolog, ezért az ítéletátlának elsőként a tekintetben kellett állást foglalnia, hogy az I. r. alperes az ingatlan kiürítése iránti igény előterjesztésére jogosult volt-e.

Az anyagi jogerőnek tartalmát illetően pozitív és negatív hatása van. A pozitív következménye, hogy a felek, a bíróság és más hatóságok kötve vannak az anyagi jogerőhöz és a jogerős határozat tartalmát irányadónak kell tekinteniük. A negatív hatás pedig, hogy ítélt dolog (res iudicata) keletkezik. Ez jut kifejezésre a Pp. 229. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésben, nevezetesen, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalaptól származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazok a felek - ide értve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő).

Az anyagi jogerő folytán a peresített jogviszony alapján a feleket megillető jogokat és az őket terhelő kötelezettségeket végérvényesen meghatározottnak kell tekinteni. Ez pedig azzal a következménnyel jár, hogy az ítéletben elbírált jogot többé nem lehet vitássá tenni, a bíróságok és más hatóságok a későbbi döntésüknél a jogerős határozatot kötelesek alapul venni.

Az anyagi jogerő megállapíthatóságához a már idézett jogszabályi rendelkezés szerint a jog és a tényalap azonossága szükséges. A perbeli esetben a felperes birtokháborítás megállapítása, a további jogsértéstől való eltiltás, illetve a kulcsok biztosítása iránt indított eljárást az I. r. alperessel szemben, míg a hatóság határozatait - azok megalapozatlanságára hivatkozással - az I. r. alperes támadta meg keresetindítással. A birtokháborítás iránti jogvitában a Bács-Kiskun Megyei Bíróság hozott jogerős ítéletet, a döntés értelmében a birtokháborítás ténye megállapítható volt, e tekintetben az elsőfokú bíróság keresetnek helytadó rendelkezése megalapozatlannak bizonyult, ugyanakkor az I. r. alperest nem terhelte kötelezettség a kulcsok biztosítására, ezért a keresetnek helytadó elsőfokú rendelkezést helybenhagyta. Sem a hatósági határozatok, sem a bíróság ítélete nem tartalmazott rendelkezést a lakás kiürítése, annak alperesi birtokba bocsátása iránt, így az előbbi jogvita eldöntése ez utóbbival nem azonos jogkérdéseket hordozott.

- 5 -

Pf.II.20.173/2011/3. szám

Tévesen hivatkozik a felperes arra, hogy az I. r. alperes a birtokháborítási eljárás eredményeként hozott jogerős döntés alapján kérheti a felperes kötelezését az ingatlan kiürítésére, ilyen tartalmú konkrét rendelkezés ugyanis a hivatkozott ítéletben nem található, önmagában a kulcs biztosítására kötelező rendelkezés mellőzéséből nem lehet erre vonatkozó következtetést levonni. Erre figyelemmel az I. r. alperes csak új eljárás keretében érvényesíthette a lakás kiürítése, annak birtokba adása iránti igényét. A fentiekből következően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy a jelen perbeli igény az ugyanezen felek között korábban folyamatban volt perrel nem azonos jog érvényesítésére irányult, így a felperes kifogása megalapozatlan.

A fellebbezéssel érintett jogvita érdemét illetően megállapítható - s ezt maga a felperes sem vitatta -, hogy az élettársi életközösség megszűnésével az I. r. alperes a volt élettársa részére biztosított szívdesszert lakáshasználatot megvonta, így a felperes nem rendelkezett érvényes jogcímmel az ingatlan használatára. Az élettársi kapcsolatra figyelemmel az I. r. alperes, mint az ingatlannal rendelkezni jogosult személy a használati jog megvonásáról bármikor, indoklás és alakszerűség nélkül rendelkezhetett, ezért megalapozottan kérhette az ingatlan kiürítését (BH. 1999/456. BH. 2001/221.) Ennél fogva az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló döntést hozott a viszontkeresetnek helyt adó határozat meghozatala során, az ítélet tábla egyetért az ennek kapcsán kifejtett indokaival is.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - annak helyes indokaira figyelemmel - helybenhagyta.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f/ pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

S z e g e d, 2011. május 6.

Dr. Szeghő Katalin sk. Berczkykényé dr. Lengyel Nóra sk. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLET TÁBLA **Pf.II.20.172/2012/3. szám**

A Szegedi Ítélet tábla a dr. Szeberényi Gyula Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Molnár Sándor ügyvéd által képviselt alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a **(település 1. neve)**i Törvényszék 2012. január 27. napján kelt 2.P.22.058/2009/107. sz. ítélete ellen az alperes részéről 108. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint újraszövegezve **megváltoztatja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a **K.** Rt. részére 6 000 000 (hatmillió) Ft-ot és ennek 2006. július 9. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, a peres felek valamint a **K.** között 2004. június 17. napján létrejött és a hitelezőnél 00527233. számon nyilvántartott kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás törlesztéseként.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3 700 182 (hárommillió-hétszázezer-egyszáznyolcvankettő) Ft-ot, valamint ezen összegből 14 000 Ft után 2006. szeptember 21. napjától, 254 605 Ft után 2009. január 23. napjától, 15 747 Ft

után 2007. július 1. napjától, 10 116 Ft után pedig 2007. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasítja.

Az állam által előlegezett 102 600.- Ft szakértői díjból az alperes 51 300 (ötvenegyezer-háromszáz) Ft-ot köteles megfizetni külön felhívásra a **(település 1. neve)**i Törvényszék Gazdasági Hivatala részére, míg az ezt meghaladó 51 300 Ft állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 165 000 (egyszázhatvanötezer) Ft elsőfokú perköltséget.

- 2 -

A feljegyzett 932 300 Ft kereseti és viszontkereseti illetékből az alperes köteles megfizetni 386 900 (háromszáznyolcvanhatezer-kilencszáz) Ft-ot az illetékes állami adóhatóság külön felhívására, míg a fennmaradó 545 400 (ötszáznegyvenötezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 120 000 (egyszázhuszezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 512 300 (ötszáztizenkettőezer-háromszáz) Ft másodfokú eljárási illetéket az alperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A peres felek 1996. augusztus 14-től 2006. év elejéig élettársi kapcsolatban éltek az alperes különvagyonát képező **(település 1. neve)**, **(ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanban. Életközösségük tartama alatt - 2004. június 7. napján - vagyoni viszonyaik rendezése céljából "élettársi vagyonszövetségi megállapodást" kötöttek. Ebben rögzítették, hogy a felperes nevére megvásárolják a **(település 1. neve)**, **(ingatlan 2. címe, hrsz.-a)** szám alatti lakásingatlant 16 000 000 Ft vételárért, amelyhez mindketten egy-egy millió forint különvagyonnal járulnak hozzá, a fennmaradó 14 000 000 Ft-ot pedig a **K.** Rt-től felvett kölcsönből finanszírozzák oly módon, hogy a kölcsön visszafizetéséért egyetemleges kötelezettséget vállalnak. A szerződés 3. pontjában az alperes kötelezte magát arra, hogy a tulajdonában álló **(település 3. neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti

ingatlan 6/16 tulajdoni hányadát értékesíti, a befolyó vételárat a fenti kölcsön törlesztésére fordítja. A megállapodás szerint amennyiben az alperes a kölcsön visszafizetése, vagy a **(település 3. neve-i)** ingatlan értékesítése előtt elhalálozna, avagy az élettársi kapcsolat megszűnne, úgy a felperes - a mindenkor fennálló kölcsöntartozás erejéig - tulajdoni igényt érvényesíthet a **(település 3. neve-i)** ingatlan 6/16 tulajdoni hányadára.

A megállapodás 7. és 8. pontjában rögzítettek szerint, ha a felperes az élettársi együttélés alatt önálló jövedelemszerző tevékenységet folytat, úgy ez a jövedelem is a közös vagyon részévé válik. Az élettársi kapcsolat megszakadásakor az elszámolás alapja a közösen szerzett és terhekkal csökkentett jövedelem, amelyből az alperest annak 60 %-a, míg a felperest 40 % illeti. A szerződés szerint nem képezi az élettársi közös vagyon részét a felek élettársi vagyunközösség előtt, vagy ezt követően megszerzett különvagyon, továbbá az alperes vállalkozásának tőkéje és az ebből származó osztalék.

Pf.II.20.172/2012/3. szám

- 3 -

A felperes a 2004. június 8. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a **(település 1. neve), (ingatlan 2. címe)** szám alatti ingatlan 190/1000 tulajdoni hányadát 16 000 000 Ft vételár ellenében akként, hogy a szerződéskötés napján 2 000 000 Ft foglaló került megfizetésre, míg a további, bankkölcsönből finanszírozott vételárrész teljesítésének határideje 2004. július 31. napja volt.

A peres felek adóstársakként a 2004. június 17. napján kelt kölcsönszerződéssel 14 000 000 Ft-nak megfelelő 93 232 CHF kölcsönt igényeltek a pénzintézettől, egyidejűleg a kölcsön biztosítékeként a **(ingatlan 2. címe)** utcai, valamint az alperes tulajdonát képező **(település 3. neve, ingatlan 4. címe, hrsz.-a)** ingatlanra jelzálogjogot alapítottak a bank javára.

Az alperes 2006. januárjában az édesanyjához **(település 2.)**-re költözött, ingóságai egy részét elszállította, ezzel egyidejűleg a felek életközössége megszakadt, míg a felperes az alperes tulajdonában álló **(ingatlan 1. címe)** ingatlanban maradt. Az alperes 2006. február 13-án az ingatlant birtokba vette, azon zárat cserélt, a felperes részére kulcsot nem biztosított. A felperes 2006. februárjától a kecskeméti hajléktalan szállón nyert elhelyezést. A felperes által indított birtokvédelmi eljárás eredményeként az alperes 2006. szeptemberében az utcai kapuhoz, valamint a főépület bejárati ajtajához kulcsot biztosított a felperesnek, a garázshoz, pincelejárathoz, illetve a villanyóra-szekrényhez azonban a felperes továbbra sem rendelkezett kulcsokkal. A felperes 2011. június 11. napjáig lakott a **(ingatlan 1. címe)** ingatlanban, az ez idő alatt keletkezett rezsiköltség egy részét a felperes, más részét az alperes viselte. A felmerült közüzemi tartozás miatt a gázszolgáltató a gázt 2008. június 25-én, míg az áramszolgáltató az áramot 2007. június 10. napján kikapcsolta, a vizet pedig az alperes elzárta. A felperes az ingatlant a fenti közműszolgáltatások hiányában is használta, a téli hónapokban lakhatását más módon oldotta meg.

Az alperes a 2006. június 4-én kelt adásvételi szerződéssel a **(település 3. neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti ingatlan 6/16-od tulajdoni illetőségét 6 000 000 Ft vételár ellenében értékesítette. A NAV Adóigazgatóság Eljárási Osztálya az érintett ingatlanhányadot 6 781

800 Ft-ra értékelte. Az alperes az értékesítésből befolyó vételárat nem fordította a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vétele során felvett kölcsön törlesztésére. A kölcsönszerződést a bank a törlesztő részletek teljesítésének elmaradása miatt 2011. február 21. napján felmondta, ez idő szerint a tartozás 70 150,12 CHF, azaz 14 597 538 Ft volt.

Az alperes egyéni vállalkozásából eredően 2001. és 2002. adóévekre az adóhatóság 4 259 915 Ft személyi jövedelemadó különbözetet állapított meg.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében 6 781 800 Ft és ennek 2006. július 9. napjától járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete indoka szerint a közte és az alperes között 2004. június 7. napján létrejött vagyonközösségi megállapodásban foglaltak alapján az alperesnek a **(település 3. neve-i)** ingatlana értékesítéséből befolyó vételárat a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vétele során felvett kölcsön törlesztésére kellett volna fordítania, e vállalásának azonban nem tett

- 4 -

eleget, így köteles az ingatlan tényleges forgalmi értékéhez igazodó vételár megfizetésére, amit a NAV által kiadott értékmeghatározás alapján kért figyelembe venni.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a felperesi követeléssel szemben viszontkeresetet és beszámítási kifogást terjesztett elő. Védekezése szerint a kölcsön biztosításának feltételeiben a felperes állapodott meg a pénzintézettel, ő a bankkal szerződést nem kötött, így a perrel érintett vagyoni jogi megállapodás a kölcsöntörlesztés feltételeire vonatkozó kikötést illetően semmis, emiatt a **(település 3. neve-i)** ingatlana eladási árát nem köteles a kölcsön törlesztésére fordítani. Hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés felmondása a felperesi szerződésszegő magatartás következménye, így sérelmes számára, hogy a bank az ő tulajdonában álló ingatlanból is kielégítést kereshessen.

A kereset megalapozottsága esetén - másodlagosan - a felperes követelésébe kérte beszámítani a vállalkozása 2001. és 2002. évi adótartozásának (2 259 915 Ft), valamint az adóbírság és késedelmi pótlék összegének (2 129 957 Ft, 2 307 941 Ft) 40 %-át, miután a közte és a felperes között létrejött vagyoni jogi megállapodás szerint a felperest a közös vagyonból - mind annak aktívumaiból, mind annak passzívumaiból - 40 % illeti, illetve terheli, ez pedig közös adósságnak minősül. Állította, hogy a **(település 1. neve), (ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan foglalójaként megjelölt 2 000 000 Ft-ot saját különvagyonára terhelte meg, a vagyoni jogi megállapodás e tekintetben nem teljesült, a vételárhoz a felperes különvagyonával nem járult hozzá, ezért az a felperes vele szemben támasztott követelésébe ugyancsak beszámítandó.

Viszontkeresetében 2006. október 1-től 2011. június 30. napjáig havi 100 000 Ft használati díj megfizetésére kérte kötelezni a felperest a **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan tekintetében. További 14 000 Ft-ra és annak 2006. szeptember 21. napjától járó kamataira arra hivatkozva tartott igényt, hogy a felperes az ingatlanba - annak ablakát betörve - önkényesen hatolt be, s ezzel neki kárt okozott. Kérte a felperes kötelezését az ingatlan fenntartási költségeinek megfizetésére, így áramdíjként 54 100 Ft és ennek 2007. október 1. napjától, vízdíjként 15 747 Ft és annak 2007. július 1. napjától,

míg gázközmű tartozásként 254 606 Ft és ennek 2009. január 23. napjától járó késedelmi kamataira tartott igényt azzal, hogy a fenti közüzemi tartozások a felperesi ingatlanhasználat ideje alatt keletkeztek.

A felperes a viszontkereset és beszámítási kifogás elutasítását kérte. Álláspontja szerint az alperes vállalkozásának kiadásai az élettársi vagyontársaság körébe nem tartoznak, így annak beszámítására nincs mód. Vitatta, hogy a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vásárlásához az alperes 2 000 000 Ft különvagyonnal járult hozzá, e tekintetben a vagyoni jogi megállapodásban foglaltakat kérte irányadónak tekinteni. A használati díj kapcsán utalt arra, hogy az alperes az ingatlant önként, szabad akaratából hagyta el, oda bármikor visszaköltözhetett volna, egyebekben állította, hogy az ingatlanban csak egy lakószobát, konyhát, fürdőszobát használt, így az alperes követelése összegezésében is eltúlzott. Hangsúlyozta, a közüzemi szolgáltatók az alperes által korábban felhalmozott tartozások miatt szüneteltették az

Pf.II.20.172/2012/3. szám

- 5 -

áram- és gázszolgáltatást. Az áramdíjtartozásból 10 116 Ft-ot ismert el azzal, hogy ez esik az ő lakáshasználatának idejére. Álláspontja szerint jogszerű önhatalommal élt az ingatlanba való bejutás során, így az alperes kártérítési igénye megalapozatlan, jogellenes magatartás hiányában ugyanis a kártérítés feltételei nem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 6 781 800 Ft-ot és annak az ítélet rendelkező részében részletezett mértékű és tartamú kamatát azzal, hogy azt a felperes a **(település 1. neve), (ingatlan 2. címe)** szám alatti ingatlanra felvett bankkölcsön törlesztésére köteles fordítani. Amennyiben pedig a bank a teljesítést nem fogadja el, úgy a fenti összeg a felperest élettársi vagyontársaság megosztása jogcímén megilleti.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt a **(település 1. neve), (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan használatáért - az ott részletezett időtartamok vonatkozásában - összesen 327 560 Ft-ot. Ezen felül a felperest kártérítés címén 14 000 Ft és ennek 2006. szeptember 21. napjától járó kamata, gázközmű tartozás címén 254 605 Ft és ennek 2009. január 23. napjától járó kamata, vízdíjtartozás címén 15 747 Ft és ennek 2007. július 1. napjától járó kamata, továbbá áramdíjtartozásként 10 116 Ft és ennek 2007. október 1. napjától járó kamata alperes javára történő megfizetésére is kötelezte. Ezt meghaladóan az alperes viszontkeresetét és beszámítási kifogását elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 210 000 Ft perköltséget, míg az államnak 406 250 Ft kereseti és 55 380 Ft viszontkereseti eljárási illetéket azzal, hogy a további eljárási illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolásában rámutatott, a peres felek között 2004. június 7. napján az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulat megosztása tekintetében megállapodás jött létre, amelynek 3. pontját az alperes megszegte, miután a **(település 3. neve-i)** ingatlana értékesítéséből befolyt vételárat nem a **(ingatlan 2. címe)** ingatlant terhelő kölcsöntartozás törlesztésére fordította. Emiatt a felek a törlesztő részleteket fizetni nem tudták, így a kölcsönszerződés bank által történő felmondása az alperes felróható magatartásának következménye. Megalapozatlannak ítélte az alperesnek a szerződés részleges semmisségére való hivatkozását, miután a kölcsönszerződést, mint adóstárs és

zálogkötelezett maga is aláírta, így az abból fakadó kötelezettségek őt ugyancsak terhelték. Nem fogadta el a **(település 3. neve-i)** ingatlan eladási áráként a szerződésben rögzített összeget, e tekintetben az adóhatóság által meghatározott forgalmi értéket tekintette az ingatlan vételárának. Ugyancsak a vagyoni jogi szerződésben foglaltakra utalással rendelkezett az alperes által teljesítendő összeg felhasználásáról, valamint arról, hogy ennek hiányában az, mint az élettársi közös vagyon megosztása alapján jutó összeg a felperest illeti.

Megalapozatlannak ítélte az alperes beszámítási kifogását az adótartozását illetően utalva arra, hogy a vagyoni jogi megállapodás a tartozások megosztására nem terjed ki. Nem találta bizonyítottnak azt az alperesi állítást sem, hogy a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vásárlása során a foglaló teljes összegét különvagyonából fizette. Az alperes használati díj iránti viszontkeresetét részben ítélte alaposnak, kiemelve, hogy a **(ingatlan 1. címe)** ingatlanban nem vitásan 2011. június 11. napjáig - megszakításokkal -

- 6 -

a felperes lakott, az életközösség megszakadását követően azonban az ingatlan használatára jogcíme nem volt, ezért az alperes használati díj iránti igényét annak jogalapját illetően megalapozottnak tekintette. Az összegszerűséget illetően a perben kirendelt szakértő szakvéleményét ítélezése alapjául elfogadta, és az abban foglaltak szerint határozta meg a felperes által ténylegesen használt ingatlanrészek után az általa fizetendő használati díjat azzal, hogy a közműszolgáltatások hiányára figyelemmel az alperest 25 %-kal csökkentett mértékű használati díj illeti.

Az alperes kártérítési igényét megalapozottnak ítélte, miután a felperes olyan időpontban hatolt be az ingatlanba és okozta az alperes által igazolt mértékű kárt, amikor a másodfokú bíróság birtokháborítási perben hozott jogerős határozata még nem állt rendelkezésére, így a károkozása jogellenes. Nem fogadta el az alperes hivatkozását, miszerint a tulajdonát képező ingatlant havi 100 000 Ft-ért bérbe tudta volna adni, ennek alátámasztására az alperes által becsatolt bérleti szerződést nem ítélte alkalmasnak.

A közüzemi szolgáltatási díjakat illetően kiemelte, az alperes igazolta, hogy a felperes ingatlanhasználatának ideje alatt keletkezett 254 605 Ft összegű gázszámlát utóbb a felperes helyett befizette, ezért a felperest kötelezte annak megtérítésére, míg elismerése alapján marasztalta a felperest a 15 747 Ft összegű vízdíjban. Nem fogadta el bizonyítottnak, hogy az alperes 54 100 Ft áramdíjat a felperes helyett a szolgáltatónak megfizetett, így a felperes elismerése alapján ebből csupán 10 116 Ft és kamatai megfizetésére kötelezte a felperest.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása, a használati díj iránti viszontkeresetének helyt adó döntés meghozatala iránt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben hiányos, részben téves. Hangsúlyozta, hogy a **(település 3. neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti ingatlana valós eladási ára 6 000 000 Ft volt, véleménye szerint e tekintetben az adóhatóság által megállapított, az illetékkiszabás alapjául figyelembe vett érték nem tekinthető irányadónak. Kiemelte, a perben igazolta, hogy az ingatlan értékesítése után 171 426 Ft adót befizetett, ekként az értékesítésből befolyt összeg csupán 5 828 574 Ft, így a kölcsön törlesztésre legfeljebb ez az összeg fordítható. Ugyanakkor érvelése szerint az a rendelkezés, hogy a vételár a felperes kezeihez

fizetendő, ellentétes a vagyoni jogi megállapodásban foglaltakkal, emellett nem végrehajtható. A megállapodás teljesítési határidőt sem tartalmaz, ennek hiányában a részéről késedelem nem állapítható meg, ezért késedelmi kamat fizetésére sem kötelezhető. Lényegesnek ítélte, hogy a vagyoni jogi megállapodás 3. pontjában a befolyt összeg kölcsöntörlesztésre való felhasználásának határidejét nem határozták meg, így téves az ítéleti ténymegállapítás annak esedékességét illetően. Visszautasította, hogy a kölcsönszerződés felmondása neki felróható okból következett be, ezzel ellentétben a felperes vele szemben támasztott alaptalan igényei következményeként vált teljesíthetetlenné a kölcsönszerződés. Kiemelte, hogy a **(település 3. neve-i)** ingatlan vételárának átutalását attól a feltételtől tette függővé, hogy a felperes a vagyoni jogi megállapodás 3. pontjának teljesítését írásban elismerje, ezt azonban a felperes

Pf.II.20.172/2012/3. szám

- 7 -

megtagadta, így a késedelem a felperes, mint jogosult oldalán állt be, ami az ő, mint kötelezett egyidejű késedelmét kizárja.

Álláspontja szerint téves az elsőfokú ítéleti tényállás a **(ingatlan 2. címe)** ingatan szerzésére felhasznált különvagyonok arányát illetően is, a vagyoni jogi megállapodás ugyanis jövőbeni kötelezettségvállalásként rögzíti, hogy a vételárhoz mindkét fél egy-egy millió forint különvagyonnal fog hozzájárulni, a tényleges teljesítés azonban már nem így történt, a foglaló teljes összegét ő finanszírozta, amit a csatolt devizaszámla és édesanyja tanúvallomása igazolt. Kifogásolta az elsőfokú ítélet használati díjra vonatkozó rendelkezését is, hangsúlyozva, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a valós forgalmi viszonyokat, kirekesztve a bizonyítékok köréből az általa becsatolt bérleti szerződést, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a közüzemi szolgáltatások nyújtását ő akadályozta meg, így a felperes a teljes, közművesített ingatlan tekintetében köteles a használati díj fizetésére.

Fenntartotta álláspontját, miszerint a vállalkozása adótartozása közös adósság, a vagyoni jogi szerződés szerint annak 40 %-a a felperest terheli, mivel a 2001-es és 2002-es adóévekben a személyi jövedelemadó alapját képező készpénzjövdelem előnyeit a felperes is élvezte, így a tartozás arányos része őt terheli.

Sérrelmezte a perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezést is, kiemelve, hogy a felperes követelése alapján a pertárgy értéke 14 000 000 Ft-ban határozható meg, amelyhez képest a felperes nagyobb arányú pernyertessége nem állapítható meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Állította, hogy az alperes a **(település 3. neve-i)** ingatlanának értékesítését vele nem közölte, a befolyt összeg teljesítését nem ajánlotta fel, egyebekben az ingatlant az életközösség megszűnését követően nem is értékesíthette volna, hiszen arra neki (a felperesnek) a szerződés szerint tulajdoni igénye volt. A fellebbezési további tételei kapcsán visszautalt az elsőfokú eljárásban tett tényelőadására, annak jogi indokaira. A használati díj kapcsán kiemelte, az ingatlannak csupán kisebb részét tartotta birtokban, a közműszolgáltatásokat egy idő után már nem tudta igénybe venni, így a használati díj összege reális és elfogadható.

A fellebbezés **részben alapos.**

Nem vitás tény, hogy a peres felek 2004. június 7. napján - azaz az életközösségük tartama alatt - "élettársi vagyonszövetségi megállapodást" kötöttek, annak érvényességét a másodfokú eljárás során már az alperes sem vitatta, ezért a felek vagyoni viszonyainak rendezését illetően a szerződés rendelkezéseit kellett kiinduló pontnak tekinteni.

Tény, hogy a szerződés 3. pontjában arra kötelezte magát az alperes, hogy az ott körülírt ingatlantulajdonát értékesíti, és a befolyó eladási árat a **(település 1. neve), (ingatlan 2. címe)** u. 16. fszt. 2. szám alatti ingatlanra felvett pénzügyi kölcsön törlesztésére fordítja. Ez az alperesi kötelezettségvállalás lényegében nem volt vitás, ellenben vitatott volt az, hogy az alperes milyen összeget köteles erre a célra

- 8 -

fordítani, hogyan értelmezendő a szerződésben megjelölt "vételár" kifejezés. E tekintetben a felperes az adóhatóság által meghatározott értékmegjelölést tekintette irányadónak, míg az alperes a szerződésben feltüntetett, és az általa teljesített adó összegével csökkentett eladási árat kérte figyelembe venni. Az ítélet táblája azonban ezek egyikét sem fogadta el. A szerződés nem ad lehetőséget a felperes számára, hogy az adásvételi szerződésben megjelölttől eltérő, az alperesre nézve terheesebb vételár elszámolását kérje, de az alperest sem jogosítja fel arra, hogy az elszámolás során a vételárat bármilyen jogcímen mérsékelje. A perbeli szerződéses nyilatkozat a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltak szerint akként értelmezhető, hogy az alperes az ingatlan értékesítéséből befolyó vételárat minden korrekció nélkül köteles a kölcsön törlesztésére fordítani. Az alperes e kötelezettségvállalását teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmazza, így az abban foglaltak a peres feleket az elszámolás során kötik, a szerződés az attól való eltérést nem teszi lehetővé.

Bár a felperes hivatkozott arra, hogy az adásvételi szerződés nem az ingatlan valódi vételárát tartalmazza, ezt az állítását bizonyítékokkal nem támasztotta alá, emellett a szerződésben rögzített vételár és az adóhatóság érték meghatározása között nem mutatkozott olyan számottevő különbség, amely aggályokat vetett volna fel az adásvételi szerződés valóságtartama iránt az abban feltüntetett vételárat illetően. Miután pedig az alperes a **(település 3. neve-i)** ingatlanát értékesítette, azonban ez idáig - általa sem vitatottan - annak eladási árat a kölcsön törlesztésére nem fizette meg, ezért köteles a Ptk. 277. § (1) bekezdése alapján a szerződésben rögzítettek szerint a 6 000 000 Ft-ot a K. Rt. részére a kölcsöntartozás törlesztéseként teljesíteni.

Nem fogadható el az alperes védekezése a kamatfizetést illetően. A Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint pénztartozás esetében - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles az ott részletezett mértékű kamat megfizetésére, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség objektív jellegű, akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimenti. Kétségtelen, hogy a vagyoni szerződés nem tartalmazott kifejezetten teljesítési határidőt arra vonatkozóan, hogy az ingatlan vételárát mely időpontban kell a kölcsön törlesztésére fordítani, de a szerződés értelmezése alapján az állapítható meg, hogy a törlesztés nyomban esedékessé vált, hiszen az alperes a vételárat a szerződésben

foglalttól eltérő célra nem használhatta fel. Mindemellett, mint adóstártnak érdekében állt a kölcsön mielőbbi visszafizetése, különös tekintettel arra, hogy a nagykőrösi ingatlan mellett a kizárólagos tulajdonában álló ingatlan is a kölcsön fedezetéül szolgált. Az alperes az adásvételi szerződés szerint az ingatlan teljes vételárához 2006. július 9. napján hozzájutott, így a késedelmi kamat megfizetésére az azt követő naptól, azaz 2006. július hó 10-től kezdődően köteles.

A fentiekkel ellentétben helytálló az alperes fellebbezési érvelése a tekintetben, hogy a 6 000 000 Ft vételár nem a felperes kezeihez fizetendő. Ennek kapcsán kiinduló pontnak ugyancsak a felek vagyoni jogi megállapodása tekintendő, az ott rögzített megállapodás szerint a vételár kizárólag a hitel törlesztésére volt fordítható, így nincs akadálya annak, hogy az alperes - kérelmének megfelelően - közvetlenül a

Pf.II.20.172/2012/3. szám

- 9 -

pénzügyintézet részére teljesítsen. A bankkal kötött kölcsönszerződés a felek vagyoni jogi megállapodásával összhangban az előtörlesztést lehetővé teszi az adós számára, a teljesítés e módja által elhárul annak veszélye is, hogy a felperes a vételár összegét esetlegesen más célra használja fel. Annál is inkább elfogadható az alperes fenti igénye, mert ezáltal lényegesen csökken annak esélye is, hogy a különvagyont képező ingatlanból a bank a jelzálogjoga folytán kielégítést keressen, így amennyiben szükségessé válik az árverés elrendelése a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlanra, úgy az abból befolyó összeg és az alperes által teljesítendő vételár várhatóan a kölcsöntartozás teljes kiegyenlítésére fedezetet biztosítana.

Az alperes a fellebbezési eljárás során is fenntartotta a kereset tárgyává tett felperesi követeléssel szembeni beszámítási kifogását, így változatlanul állította, hogy a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vétele során teljesített 2 000 000 Ft foglaló egészét a különvagyonából teljesítette. Másfelől továbbra is kérte a vállalkozását terhelő adótartozás 40 %-ának felperes terhére történő elszámolását, lényegében ezen igényei beszámítása folytán a felperes keresetének szinte teljes egészében történő elutasítását. A fentiekben kifejtettek szerint nem vitatható, hogy a **(település 3. neve-i)** ingatlan értékesítéséből származó 6 000 000 Ft összegű vételárat meghatározott célra, nevezetesen a **(ingatlan 2. címe)** utcai ingatlan vétele során felvett pénzügyintézeti kölcsön törlesztésére kellett fordítani. A Ptk. 297. § (1) bekezdésében foglaltak szerint nincs helye beszámításnak olyan szolgáltatással szemben, amelyet megállapodás alapján meghatározott célra kell fordítani. A felek vagyoni jogi szerződése kétséget kizáróan rendelkezik a vételár rendeltetéséről, annak kizárólagos felhasználhatóságáról, így ezzel szemben beszámításnak nincs helye. Erre figyelemmel az ítéletábra a fellebbezés érdemével e tekintetben nem foglalkozott.

Az alperes viszontkereseti igénye kapcsán hozott és a fellebbezéssel érintett elsőfokú ítéleti rendelkezésekkel az ítéletábra csupán részben ért egyet. A tulajdonost tulajdonjoga részjogosítványaként megilleti a birtoklás és a használat jogosultsága (Ptk. 98. §, 99. §). E jogai sérelme esetén egyfelől birtokvédelem illeti, másfelől a Ptk. 195. § (3) bekezdése alapján igényt tarthat arra, hogy a dologt rosszhiszeműen jogalap nélkül birtokában tartó személy a dolog használatáért használati díjat fizessen. Tény, hogy az alperes az élettársi kapcsolat megszakadását követően a volt közös lakásul szolgáló **(ingatlan 1. címe)**

ingatlanon a zárat lecsereltette, az új zárhoz a felperesnek kulcsot nem biztosított. Ezzel kifejezésre juttatta azt a szándékát, hogy a felperestől a neki korábban engedélyezett szívességi lakáshasználatot megvonja. A felperes az által, hogy az ingatlant ennek ellenére önhatalmúlag birtokba vette, rosszhiszemű jogcím nélküli birtokossá vált, s egyben elzárta az alperest attól, hogy az ingatlanát használja, hasznosíthassa. Erre figyelemmel nem indokolt leszűkíteni a felperesi használattal érintett ingatlanrészt az elsőfokú bíróság által meghatározott alig 30 m² nagyságú területre, különös tekintettel arra, hogy a felperes csupán állította, bizonyítékokkal azonban nem támasztotta alá, hogy az ingatlannak csak a fenti kis hányadát használta. Nem fogadható el az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben sem, hogy az ingatlan közművesítetlen, amely miatt mérsékelt összegű használati díj számolható el a

- 10 -

felperes terhére. Kétségtelen, hogy az ingatlan közművesített, a peres felek együttélése idején valamennyi közüzemi szolgáltatás igénybe vehető volt, ugyanakkor az áram- és a gázszolgáltatás kikapcsolása a felperes felróható magatartására vezethető vissza, hiszen az ingatlan önkényes birtokbavételét követően a közüzemi díjakat nem egyenlítette ki, s végső soron olyan összegű hátralékot halmozott fel, amelyre figyelemmel a szolgáltatás kikapcsolásra került. Nem értékelhető az alperes terhére az a körülmény, hogy maga kérte a közüzemi szolgáltatások egy részének kikapcsolását, hiszen mint az ingatlan tulajdonosának, neki kellett helytállnia az ingatlant terhelő tartozásokért, így nem volt tőle elvárható, hogy a felperesi ingatlanhasználattal összefüggésben felmerült költségeket a felperes helyett kiegyenlítse. Erre figyelemmel a felperes a teljes, mindösszesen 133,8 m² alapterületű közművesített ingatlan használati díját köteles megfizetni a szakértői véleményben kimunkált összegek alapulvételével, amely a peresített időszak tekintetében mindösszesen 3 405 714 Ft-ban határozható meg.

Az alperes fellebbezése nem érintette a viszontkereset tárgyává tett egyéb követeléseket, ezért ezek figyelembevételével az ítéltábla a felperes által az alperes javára fizetendő marasztalási összeget 3 700 182 Ft-ban határozta meg azzal, hogy a különböző jogcímen fizetendő közüzemi díjak, illetve a kártérítés összege után a felperes az elsőfokú ítéletben részletezett időpontoktól kezdődően köteles a késedelmi kamat megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatása folytán módosult a pernyertesség, pervesztesség aránya. Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy a felperes kereseti kérelmében a követelését 14 000 000 Ft-ra tette, igényét csak utóbb szállította le, amely azonban a pertárgy értékének a meghatározását nem érinti. Ehhez mérten a felperes pervesztessége nagyobb arányú, így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles pervesztességének arányában megfizetni az alperes elsőfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján határozta meg. A viszontkereset tekintetében a pervesztesség-pernyertesség aránya megközelítőleg azonos, így a viszontkeresethez kapcsolódóan a peres felek az állam által előlegezett költség megfizetésére egymás között egyenlő arányban kötelesek azzal, hogy a költségek felperesre eső részét a részére engedélyezett teljes személyes költségmentességére tekintettel a Kmr. 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A kereseti kérelemhez kapcsolódó illeték meghatározása során kiindulópontnak tekintendő, miszerint a felperes követelését - a legmagasabb összegű pertárgyérték szerint - 14 000 000 Ft-ra tette, így ennek kapcsán a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték 840 000 Ft-ban határozható meg, míg a viszontkereset pertárgyértéke alapján (1 538 456 Ft) a felmerült eljárási illeték összege 92 300 Ft, mindösszesen 932 300 Ft. Az alperes a pervesztességéhez igazodóan a fenti összegből 386 900 Ft viselésére köteles, míg a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén maradó eljárási illeték összege 545 400 Ft (Pp. 81. § (1) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdés).

Pf.II.20.172/2012/3. szám

- 11 -

A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - annak újraszövegezése mellett - részben megváltoztatta.

Az alperesi fellebbezés alapján meghatározható fellebbezési pertárgyérték 7 981 800 Ft, ehhez képest az alperes pervesztessége nagyobb arányúnak tekinthető (4 825 446 Ft), így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes - 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése szerint meghatározható mértékű - fellebbezési eljárási részperköltsége viselésére.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetékből (638 500 Ft) a pernyertesség-pervesztesség arányában az alperes 512 300 Ft megfizetésére köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján, míg a fennmaradó 126 200 Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2012. június 6.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró